

kendes, at Nationalbanken har taget sit Parti og loyalt er gaaet ind i Bestræbelser for at hæve Landets Valuta og har gjort det paa de eneste to Maader, som er virkelig effektive, nemlig ved at holde en høj Diskonto og ved systematisk at nedbringe Sedelmængden. Derfor maa jeg for mit Vedkommende beklage, at den Udtalelse, der nu er kommet fra Rigsdagens Valutaudvalg, i Virkeligheden — saaledes læser jeg den — sigter til at hemme Nationalbanken i Fortsættelsen af dens Bestræbelser. Jeg beklager overhovedet, at man fra den danske Rigsdags eller danske Rigsdagsinstitutioners Side blander sig ind i Spørgsmaalet om Diskontoens Ansættelse. Jeg anser det for højst skæbnesvangert, om det skulde komme dertil, at Landets Valutapolitik — og ikke mindst i vanskelige Øjeblikke — skulde dirigeres af et Rigsdagsudvalg, og jeg forstaaer ikke, hvor de Herrer tør paa tage sig Ansvar for den Udtalelse. Kommer der nu en Diskontoneansættelse, og det saa gaar galt, ligger Ansvar for fuldstændigt hos Rigsdagens Valutaudvalg og ikke længer der, hvor det burde lægges og ubetinget bør lægges, nemlig hos Landets Nationalbank. Der staaer til sidst i denne Udtalelse, at Udvalget „gaar ud fra“, at en saadan Diskontoneansættelse vil kunne foretages uden anden Indvirkning paa Valutapolitiken end eventuelt at modvirke en Fortsættelse af den sidste Tids hurtige Stigning af Kronekursen. Jeg tror, at selv meget kyndige Valutaekspertes vel vilde have vogtet sig for denne Profeti, denne Anvisning, at man „gaar ud fra“, at det kan man roligt gøre, for det vil ikke faa nogen Indvirkning. Men det er maaske netop, fordi de 15 Herrer ikke er Valutaekspertes, at de har denne uhyre Dristighed; det er jo ofte saaledes, at Ignoransen har betydeligt større Dristighed til at forudsige end Fagkundskaaben. Jeg skulde anse det for at være meget skæbnesvangert, om der derigennem var skabt noget Præcedens i Retning af Rigsdagens Indflydelse paa Diskontoens Ansættelse.

Jeg tror i øvrigt, man maa sige saa meget til den Valutaordnings Gunst, som blev vedtaget, at den *inviterede til Spekulation*, men Spekulationen tog dog først rigtig Fart, efter at Sterling var gaaet i Guldpari. Derigennem var nemlig den tidligere store amerikanske Spekulation i den engelske Valuta blevet afskaaret, saa at der i Virkeligheden ikke var meget andet tilbage at spekulere *à la hausse* i end danske og norske Kroner. Men man maa da ogsaa sige, at Amerikanerne med virkelig Storstillethed er gaaet ind i denne Spekulation;

de amerikanske Forretningsmænd er jo altid dristige og storstilede, naar de paa tager sig noget, og naar de gaar ind i en saadan Spekulation, sker det med Fyr og Flamme. Jeg synes, at den hastige Stigning, der har fundet Sted, burde have belært os her i Rigsdagen om, at naar saa store Kræfter er i Virksomhed, saa er det de store Klokker, der lyder, og derom staaer der jo et Ord her ude paa Væggene, at saa skal Bjælderne tie stille. Det er i Virkeligheden saaledes, at i Sammenligning med den økonomiske Formaaen, den danske Rigsdag i saa Henseende raader over, kan den amerikanske Storspekulation tumle med vort Valutavæsen ganske efter eget Tykke, og derfor tror jeg, det allerbedste vilde have været, om man fra Rigsdagens og dens Institutioners Side slet ikke havde foretaget sig noget i Sommer, men havde ladet Tingene gaa deres Gang. Jeg haaber, at Tingene til Trods for denne Udtalelse — jeg siger udtrykkelig til Trods for denne Udtalelse — vil gaa deres rolige Gang, og at det vil behage de amerikanske Storspekulanter at faa gennemført deres Spekulation. Det vil desværre ske paa en saadan Maade, at ingen Danske — paa Grund af vor særlige Valutacentral-Ordning og de dertil knyttede Restriktioner — vil faa Fordel deraf. Det vil alt sammen blive draget ind paa amerikanske Hænder, men man tør jo ikke nægte, at har det virkelig været Mening, og er det virkelig Meningen, saaledes som i hvert Tilfælde den officielle, jeg kunde fristes til at sige, *Fraser* lyder, at man vil op til Guldpari, saa er det *nu* muligt at komme op dertil.

Hauch: Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) gav med sine Udtalelser her Udtryk for en dyb Pessimisme med Hensyn til hele vor finansielle Situation, og jeg kan i nogen Grad dele den, for saa vidt den fremkommer som en polemisk Udtalelse imod Opfattelser, der giver Udtryk for, at man paa en eller anden nem Maade kan slippe ud af den vanskelige Situation, vi er i, for man maa endelig ikke tro, at man, hvad enten man vælger den ene eller den anden Vej, hvad enten man vælger at gaa op til Guldpariteten eller vælger en Nedskæring, undgaar at komme ind i overordentlig store Vanskeligheder. Det erkendes fra alle Sider, ikke mindst af dem, som meget indgaaende beskæftiger sig med disse Ting, efter de Oplysninger, vi har faaet i Valutaudvalget i den senere Tid. Man maa ikke tro, at